

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσσμίας και οίουδηποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ των σεσηπτότων οδόντων εις ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' έκάστην και τὸ έν Νεοχωρίῳ του Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην από τὰς 7—11 τουρκιστί), έν τῷ φαρμακείῳ του κ. Άνδρέα Μυριδου οδὸς Ούζουν Τσαρσή-Μπασή, αρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Άπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εις νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα εξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οι νέοι και πρό πάντων και νεάι, περι πολλοῦ ποιοῦνται τήν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτήν ὅσον φροντίζουν και διά τήν σωματικήν εϋεξίαν. Και ἀληθῶς, αν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραϊον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦς διά τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκτιθεμένη εις τὰ δριμέα φύγη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους του χειμῶνος, εις τήν φλογεράν θερμοκρασίαν και κόνιν του θέρους και εις ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρώμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εις ὑπέρτατον βαθμόν. Αν και ὑπαρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνοις διά τήν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπιδράσεις εἶναι προσωρινῆ, ἀλλὰ δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἴδου λοιπόν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανές τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκοῦς παρηγήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ εξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τήν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὠραϊον, διαφανές, ἔχον τήν φυσικήν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ εξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράπισμα του προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», αἵτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἰνόπνευτο μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις του «Δερμόφιλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διά τήν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, και του μελαψοῦ χρώματος του παραγομένου ἐξ ἠλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν του «Δερμιάφιλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διά ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων του καρὲ ἐκ του «Δερμόφιλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρῖζεν και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «Δερμόφιλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' έκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει οδὸς Βεζντιλιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», οδὸς Τουρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἐκ τῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁδὸ πάρομαι τὰς Χάριτας ταῖς Μούσαις σφκαταμνητὸς, ἡδίσταρ συζυγίαν.» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 673—5

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΑΝΘΟΣ

Κάτω εις τήν γῆν ὠχρά τινὰ ἀνθύλλα ἐθαλλον μόλις ὑπὸ τὸ πρῶτον ζεῖδῶρον του πρώιμου ἔαρος θάλλος, ὑπὸ τὸ χρυσοῦν και φωτοβολον του ἡλίου φίλημα.

Και ὑγρὸς ἀκόμη ἀπὸ τὸ νυκτερινὸν εἰς τὰ ἀχανῆ του πελάγους στήθη λουτρον του, ὁ ἀπαστράπτων θεός, πρὶν ἢ ἐκὼν ἐνδύθῃ τὴν ἐκ νεφελῶν χρυσαυγῆ του πορφύραν τὰ ἔρραντιζεν, σείων τὴν ἀκτινέουσαν κόμην και τὰς πτέρυγας τὰς φαινὰς, δι' ὧν ἀνέρχεται εις τοὺς αἰθέρας, μετ' ἐπιπλοῦσιν ἐδάμαντας.

Ἄλλ' ὁ Πλάστης τὴν αὐγὴν ἐκείνην τὴν ἐαρινὴν και ὠχρὰν, ὅτε ἡ φύσις ἠτένιζε σύνουσι τὸν σιγῶντα αἰθέρα, ἐπιδῶν ἐπὶ τὰ ὀλιγα ἄνθη τῆς γῆς, οὐδὲν ἐξ αὐτῶν εὔρεν ἀρκούντως ὠραϊον και εὐῶδες, ἀρκούντως γλυκὺ και αἰθέριον ὅπως στέψη τὸ λευκὸν κάλλος τῆς ἐν τῷ Ναῶ Αὐτοῦ προσευχομένης Παρθένου . . .

Και τὴν ἠτένιζεν ὁ Πλάστης ἐπὶ μακρὸν μετὰ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ δημιουργημα, μετ' εὐφροσύνου εὐκρεσκείας πρὸς τὴν ἰδίαν ἐκ του ἀριστοτεχνίαν . . .

Τὴν ἠτένιζε προσευχομένην λευχεύουσα, ὄλην γονυκλινὴ ἐν γλυπτῇ στάσει ἐπὶ τὰ μάρμαρα του ναοῦ μετ' ἐκτεθειμένης τὰς διαφανεῖς χεῖρας, μετ' ἐκτεθειμένην τὴν διάχρυσον κόμην, ἣν ἐκάλυπτε μόλις ὁ ἄσπιλος πέπλος ἐκπεσῶν ἀσυναίσθητως ἐπὶ τῶν ὤμων ἐν τῇ ζέσει τῆς προσευχῆς, μετ' ἐκτεθειμένους πρὸς τὰς ἀβύσσους τῶν ὕψων.

Ἐκ τὴν ἀπεκάλου μαρμαρίνον ἄγαλμα, εἰάν

Η

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προσληρόνεται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν ἀφρογίδα του φύλλον και τὴν ὑπόγραψὴν του ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

τὰ μάρμαρα εἶχον τὴν αἰθερίαν ἀβρότητα τῆς ὄνειρώδους λευκῆς νεφέλης, ἐξ ἧς ἐφάνιτο πεπλασμένη, εἰάν ἡ ἀρχαία τέχνη, ἥτις ἐκλέιτε τὸ μάρμαρον ἀναπνευστήματα δι' αὐτοῦ θεοῦ ἀνθρωποφίως, μοὶ ἐφάνιτο ἐξ ἴσου ἰκνήν ὅπως ἀναπνευστήσῃ οὕτως ἀποθεοῦμενον τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα.

Ἐκ τὴν ἀπεκάλου ἀβρὸν ἄνθος του ἔαρος, εἰάν τὰ ἄνθη ἐφερον στίβουσαν ἐπὶ τῆς ἀβρῆς των μορφῆς τὴν ἰδεώδη και ἄρητον ἐκείνην ἀκτινα, ἥτις ἐρρόδιζε μόλις τὴν ἀτμώδη αὐτῆς καλλονῆ.

Ἐκ τὴν ἐκάλου ἐμφυχον λύραν ἂν ποτε χορδαὶ χρυσοῦ ὄργανου ἠδύναντο ν' ἀποδώτωσι τὴν θεσπέσιον τῆς ἀσπίλου ταύτης ψυχῆς ἀρμονίαν τὴν μυστικῶς ἐκχεομένην ὑπὸ τοὺς θεοῦς θόλους εἰς ἱερὰν μουσικὴν.

Β'.

Και ὁ Ἄναξ Θεός ὄλος ὑπὸ τὸ κράτος στοργικοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ οὐράνιον αὐτοῦ πλάσμα, τὴν προσευχομένην κραιδέσιον Χάριτα, ἥτις εἰς τὸ λυκαυγὲς ἐτι τῆς ἡβης, ἐνέκλειεν ἤδη ἐν ἐκρυτῇ διὰ τῆς προκίωνίου βουλῆς Του τόσῃ μεγάλῃν και ἀχανῆ ὑπόσχεσιν πρὸς τὸ μέλλον τῶν ἐπερχομένων αἰῶνων, ἥτοι τὴν ἀναγέννησιν και εἰρήνην τῆς ἀνθρωπότητος δι' αὐτῆς τῆς τελείας ἐξυψώσεως και ἐξιδανικεύσεως τῆς γυναικῆς, ἐκάλει τὸν πρωτοστάτην αὐτοῦ Γαβριὴλ και τῷ προσέταξε ν' ἀναζητήσῃ τὸ ὠραιότερον τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς και δι' αὐτοῦ, προσλέγων αὐτῇ τὸν ὑπέρτατον Ἐκείνου χαριτισμόν, νὰ στέψη τὸ ἄγλαον τῆς χιονώδους παρθένου μέτωπον.

Ἄλλ' ὁ ξανθὸς Γαβριὴλ περιδραμῶν τὴν ὑψηλὸν ἐν ριπῇ ὀρθοκλμοῦ διὰ τῶν ἀελλωδῶν του πετρώγων, οὐδὲν τῶν ὠχρῶν αὐτῆς ἀνθύλλων εὔρεν

ἀρκούντως ὄριον, ὅπως στέψη ἀξίως τὴν ἐμφύχον ταύτην ἰδανικότητα.

Τὸ ἀγροτικὸν κυνόσδατον ἀφελῶς διαθάλλον παρὰ τὰς αἰμασιὰς καὶ ἀγροντι πολλὰ, οὐδὲν ἕρπον εἰς τὸ χλωδὸς ἔδαφος τῶν ἀγρῶν, οὐχὶ μόνον ἀνθρώπινο πόδες, ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες αὐτοὶ πολλακίς κατεπκτῆσαν ὥστε οὐδὼς ἦν ἀξίονα νὰ τεθῆ ἐπὶ τὸ ἀχρνοντὸν μέτωπον τῆς λευκοχίτωνος ἕως τῆς Ἐδέμ.

Ὁ ἐκρινὸς ὑάκινθος ἦτο μὲν εὐγενὴς καὶ ἀβρός, ἀλλὰ, ἄνθος φιλάρεσκον καὶ οἰονεὶ κομψοῦμενον, εἶχε τὸ ἄρωμα μεθυστικὸν ὅλως καὶ ἐμπνοον γνήνης ἠδύπαθείας ὅλως ξένης πρὸς τὴν ἱερὰν κορσίδα.

Ἡ ζωηρὰ καμελία, ἄνθος ἐπιδεκτικὸν, στομφιδες, οὐδὼς παρθενικὸν καὶ αἰδῆμον εἰς πᾶν ἄλλο ἦτο ἀρμυδία ἢ ὡς στέμμα τῆς πεπλοφόρου ἀγνότητος.

Ἡ ὑδροχρῆς νυμφίκα ἦτο ἀγνή καὶ λευκὴ ὡς οἱ πέπλοι τῆς Μαρίας, ἀλλὰ τὸ πομπῶδες κάλλος τῆς, ψυχρὸν ὡς αἱ χώραι τοῦ Βορᾶ, εἰς ἀς ἐγεννήθη, θέλων τὸ ὄμμα, ἀρίνει ἀναίσθητον τὴν καρδίαν οἰονεὶ ἐστερημένον ζωῆς, ἐκφράτεις, μειδιάματος καὶ ψυχῆς. Τὸ γλαυκὸν πάλιν μύσσωτον, οὐρανόχρον ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Παρθένου, εἶχε μὲν ψυχὴν καὶ ἐκφρασίαν, ἀλλ' ἄσμον καὶ αὐτὴ ὡς καὶ τὰ δύο προλεχθέντα ἄνθη, ἦτο ἐπίσης ἀνάμωστον ὅπως κοσμήσῃ τὴν μυρτιδόλον κόρην τοῦ Οὐρανίου. Καὶ ὁ Γαβριὴλ ἀπρακτὸς ἀνήχθητο εἰς τὸν αἰθέρα ἵν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀποτυχίαν αὐτοῦ πρὸς Ἐκείνον, ὅστις τῷ ἐκέλευσε νὰ ἐξέρῃ ἄνθος τι ὑπερόχω; ὦραιον διὰ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο γυναικίον μέτωπον.

Ἄλλ' ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὀρίζοντος ἡ μαγευτικὴ τοῦ ἴλλου δύτις ἐξήπλου ἦδη μεγαλοπρεπῆ καὶ χρυσᾶ μυρτιόχρου φωτὸς πανοράματα.

Ὁ ἄγγελος ἔστη ἐν θαυμασμῷ καὶ λαβῶν ἀπὸ τὰ ἰάνθηνα τῆς δύσεως νέφη ἐπλασαν ἄνθος γλυκὺ καὶ μελιχρὸν, τὸ σεμνὸν Ἴον, ὅπως στέψη τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' εἶτα τὸ εἶδε καὶ τὸ ἀπήρεσε δι' Ἐκείνην!

Ρεμβάζων ἔρριψε τὸ βλέμμα μακρὰν. Καὶ ἰδὼν τὰς ὑποκυάνους ἐν τῷ ὀρίζοντι ἀποχρώσεις τῶν μακρυνῶν ὄρειων, αἵτινες, γλαφυρὰ ὡς ἡ ποίησις, ἀδιάγνωστοι ὡς τὸ μυστήριον, συγγιόνται πρὸς τὰ σύννεφα, ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπλασε τὴν ἀβρόχρον καὶ ποιητικὴν πασχαλιάν. Ἄλλὰ καὶ αὐτὴν δὲν ἐκρινεν ἱκανήν.

Εἶτα . . . σκέφθη . . . Ἐλαβε τοὺς χιονώδεις τῶν κυμάτων ἄφρους καὶ τὴν παρθένον τῶν ὄρειων χιόνι καὶ ἐπλασε τὸν ἱασμον. Καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἐπέτυχεν ἐπαρκῶς εὐρίσκων ἀντάξιον τῆς λευκῆς παρθένου τὸ λευκὸν ἄνθος. Ἄλλ' εἶτα τὸ εὖρε λιτόν, ἀβληχρὸν, ταπεινόν, δι' αὐτήν. . .

Γ'.

Οὐχ ἦτο, ἐπὶ τὴν ἡ νύξ. Ἡ παρθένος προσηχετο εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ σελήνην ἐντέλλεν. Καὶ ὁ Γαβριὴλ λαβῶν ἀπὸ τὰς ὠχρὰς τῆς σελήνης: ἀκτίνες, τὰς μετὰς ἀβρὰς μελαγχολίας καὶ μελιχροῦ μειδιάματος, ἐπλασε χρυσοῦν καὶ ἀττεῶδες ἄνθος, τὸν νάρκιστον. Ἄλλὰ τὸν εἶδε καὶ τῷ ἀπήρεσε πάλιν.

Δ'.

Ἡ αὐγὴ ἐπέτειλε θεσπεσία καὶ αἱ πρῶται αὐτῆς ροδόχραιοι διήθηζον ἤδη τοὺς οὐρανοὺς, καταυγάζονται φιλομειδεῖς ἀταυγείας ἐν τῷ Ναῶ ὅπου ἡ λευκὴ περιττερὰ διενυκτέρευσε ἀναπέμπουσα τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν Πλάτην.

Τότε ὁ ἄγγελος ἐδραξε πορφυρὰς τινὰς τοῦ λυκαυγοῦ: ἀκτίνες καὶ ἐπλασε τὸ ρόδον, τὸ λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπές, ἅμα δὲ καὶ αἰθέριον ἄνθος, τὸ θαλερὸν ὡς ἡ ἦθη καὶ σεμνὸν ὡς ἡ αἰδῶς τῆς Παρθένου, τὸ ὑψιστὸν ἄνθινον κάλλος, ὅπερ τῷ ἐφκνη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον ὡς στέμμα αὐτῆς. Ἄλλ' ὅτε τὸ ἔφερε μειδιών ἐκ χαρᾶς ἵνα το ἴδῃ ὁ Πλάστης,

— Ὅχι, τῷ εἶπεν Ἐκείνος. Εἶναι ὦραιον, τὸ ὠραιοτάτατον πάντων, καὶ, τὸ αἰμόχρον ἄνθος σου ἀλλ' ἀναμνησθεῖ ἅμα τὸ αἶμα, τὴν ψυχικὴν τρικυμίν καὶ τὸ μαρτύριον. Ἄφες μοι τὸ ρόδον ὡς στέμμα τῶν μαρτύρων. . . Καὶ τὴν Μαρίαν βραδύτερον, μετὰ τινὰ ἔτη θὰ στέψω δι' αὐτοῦ, ὅτε τὸ ὑπατον ἄλγος ὡς πυρὴν ρομφαία θὰ διατρυτήσῃ τὴν μητρικὴν καρδίαν τῆς. . . Ἄλλ' ἦδη ὡς στέμμα τῆς ἀγνῆς παρθένου θέλω ἐν ἄλλο, μᾶλλον οὐράνιον, εἰ δυνατὸν, μᾶλλον γαλήνιον καὶ ἐντελῶς ἀμιγῆς ὀδύνης, εὐάγγελον ἄνθος ἀπ' εὐθείας: ἔλκον τὸ γένος ἐξ οὐρανοῦ.

Ὁ ἄγγελος πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη εἶτα ἤσπασε δράγματι ἐκ τῶν ἀτμοδῶν πονέφων καὶ τοῦ παλλεύκου τῆς ἀθανασίας φωτός, καὶ ἐπλασε τὸ θεϊότερον καὶ αἰθεριώτερον τῶν ἄνθιων, τὸ κρίνον! . .

Εἶτα ὁ ἀνοσπλάστης ἄγγελος ἐζήτησε ἄρωμα ἀντάξιον τοῦ θεοῦ ἄνθους, τοῦ ἰδανικοῦ ἐκεῖνου προϊόντος τῆς θεοπνεύστου καλλιτεχνίας του, ὅπερ ἀπεικόνιζε καὶ ἰσομυθολοποῖε τόσῳ καλῶς τὸ λευκὸν καὶ γλυπτὸν κάλλος τῆς νεφελώδους παρθένου. Ἐζήτησε τὸ θεϊότατον τῶν μύρων ἵνα ἐμβάλλῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παρθένου ἄνθους, οὐ ἢ χιονώδης λάμψις καὶ ἡ αἰθερία λευκότης ἢ ἀδιάστικτος ὅλως ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ὀδύνας τῆς γῆς, εἶχε τὸ ἐκπαγλὸν τῆς αἰωνιότητος καὶ τὸ εὐάγγελον τῆς ἐλπίδος. . .

Ἡ προσευχὴ τῆς παρθένου εἶχεν ἤδη ἀνέλθει κυλινδουμένη ὡς εὐώδης λιθάνου νεφέλη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ καλλιτέχνης ἄγγελος ἀντλῶν ἀπ' αὐτῆς τὸ θεϊότατον μύρον, διέπνευσε τοῦτο ὡς εὐώδη ψυχὴν εἰς τὸ ἄσπιλον ἄνθος του.

Ε'.

Ὁ ἀνεξ τοῦ Παντός εὖρε αὐτὸ ἀπκράμιλλον, καὶ εὐλογήσας αὐτὸ, ἐπαμψε τὸν εὐνοούμενον πτερωτὸν του διακτορον, ἵνα, προσλέγων αὐτῇ τὸν ὑπέρτατον του χαριετισμὸν, κοσμήσῃ διὰ τοῦ ἀνταξίου τούτου στέφους τὸ μέτωπον τῆς λευκῆς κορσίδος, ἥτις ὑπ' Αὐτοῦ προωρίσθη ὡς βασίλισσα τῶν οὐρανοῦν.

ΣΤ'.

Ροδόχρυσος αἰγλή ἐπλήρωσε τὸν ναὸν θροῆτις ἠκούσθη περίξ. Καὶ ὁ Γαβριὴλ μὲ τὸ εὐήλιον μειδίαμα καὶ τὸ κρίνον ἀνά χειρας διπλῶν τὰς ἀελλώδεις πτέρυγας ἐπέστη πρὸ τῆς παρθένου, ἥς ἡ ὄνειροπόλος ψυχὴ ἐλικνίσθη τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη εἰς ὑπερκόσμιον ὄνειρον. . .

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ὑπερφῶ ἐκστασιν τῆς θεσπεσίας ἐκείνης ψυχῆς;

Καὶ τὸ κρίνον ἀγνόν, λευκὸν καὶ εὐώδες ὡς ἡ ψυχὴ τῆς Μαρίας, ἐξαισιῶς ἀδελφούμενον μὲ τὴν θείαν μορφήν τῆς, τῆς ἐστεφάνου τὸ μέτωπον, ἐνῶ ὁ ἄγγελος περατώσας τὴν ἀποστολήν του ἀνήχθητο πλέον εἰς οὐρανοὺς.

Τότε ὁ γλυκὺς Ἰωσήφ ὁ νεκρὸς αὐτῆς μνηστήρ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν ἵνα παραλάβῃ τὴν λευκοχίτονα νύμφην τῶν ἰδανικῶν ἐρώτων του, τὴν ἀνασσαν τῶν θείων αὐτοῦ ὄνειρων.

Ἄλλ' ὡς τὴν εἶδεν ἐκεῖ λευκὴν καὶ διάφωτον ὡς ἱερὰν τοῦ ἀδύτου λαμπάδα, ὑπεράνθρωπον ὅλως ἐν τῇ θείᾳ αὐτῆς ἐκστάσει, περιεχυμένην ὡς ἦτο δι' οὐρανοῦ αἰγλῆς καὶ κατεστημένην διὰ τοῦ εὐώδους ἄνθους τῆς Ἀθανασίας καὶ Χάριτος δὲν

ἐτόλμησεν οὔτε εἰς τὴν χεῖρά της νὰ ἐπιθέσῃ ἀσπασμόν, ἀλλ' ἐμβρόντητος: ἔπεσε γονυκλινῆς καὶ τῆς κατησπάσθη τὰ κράσπεδα καὶ τοὺς πόδας.

— Μαρίας, τῇ εἶπε, εἶσαι νύμφη τοῦ οὐρανοῦ: ἀνθρώπινο; συζυγία εἰς Σὲ δὲν ἀραδίζει, ὡς θεῖον, ὡς ὑπεράνθρωπον πλάσμα! Ὁ βραχίων μου θὰ ἦναι διὰ Σὲ ἕσσει πατρικὸς βραχίων ἀκαμάτου προτάτου, ἡ καρδία μου θὰ ἦναι διὰ Σὲ βωμὸς θείας στοργῆς, λατρείας ἀπειρου, ἀκηράτου ἔρωτος. Θὰ ἦσαι αἰωνίως ἡ ἰδανικὴ, ἡ αἰθερὶα μυστή μου: ἀλλὰ σύζυγός μου, σύζυγος ἀνθρώπου ποτὶ, ποτὶ. Ὡς μόνην ἀμοιβὴν μου ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοῦ φιλῶ τὰ αἰθερία κράσπεδα καὶ νὰ ραῖνω τὰ μάρμαρα τοῦ ναοῦ ὅπου γονυπετῆς, ἵνα προσευχηθῆς, μὲ ἄνθη καὶ μῦρα.

Η'.

Τότε τὰ ἄνθη, ὅσα ἀπήρεσε πλάσας ὁ καλλιτέχνης ἄγγελος ἐκ τῶν ἰανθίνων τῆς δύσεως νεφελῶν, ἐκ τῶν κυκνῶν ἀποχρώσεων τῶν ὄρειων, ἐκ τοῦ ὠχροῦ τῆς σελήνης φέγγους, ἐκ τοῦ ἀφροῦ καὶ τῆς χιόνος καὶ ἐκ τῶν ροδαλῶν ἀκτίνων τοῦ λυκαυγοῦ, ἀπέριψεν ὁ ἄγγελος ἐκ τῶν γαλάνων ὕψων εἰς τὴν γνήνην σφαίραν. Καὶ τότε κατὰ τὴν χρυτὴν καὶ ροδέσαν ἐκείνην πρῶταν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παρθένου, τὸ Ἴον, ἡ πασχαλιὰ, ὁ νάρκιστος, ὁ ἱασμος καὶ τὸ ρόδον τὸ καλλιφυλλὸν ἐβλάστησαν ἐπ' αὐτῆς ἀρωματίζοντα τὰς ἀπαλάς πνοὰς τῶν ζεφύρων καὶ διανθίζοντα πανταχοῦ τὸ πολυανθὲς καὶ μυρτινοῦν ἔαρ τῆς, ὅπερ διέλαμψε ἔκτοτε πλουσιώτερον εἰς κάλλη καὶ μαγείας ὡς εὐάγγελον ἐπίσης τοῦ αἰθέρος μειδίαμα ὡς μία ἐτι φκεινὴ ἐπαγγελία τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν καὶ τοῦ πλάστου πρὸς τὴν ὠχρὰν ἀνθρώπιότητα.

ΚΟΡΝ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΕΙΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΥΣ

Ὁμορφὴ εἴσατε κι' οἱ δυὸ
ζευγαρωμέν' ἀστέρια . . .
Σᾶς ἔκαμεν ὁ Πλάστης μὲ σκοπὸ
γιὰ νὰ γενῆτε ταῖρια!

Εἰς διδύμους ἀνομοίους.

Σὰν' βλάστησαν στῆς μάνας τὴν κοιλιὰ
Ὁ Πλάστης ποῦχε μιὰ ψυχὴ στὸ χέρι
τῆς εἶπε: Θάχης σὺ διπλῆ δουλειά,
«Σὲ δυὸ κορμιά οὐ τάζω δίχως ταῖρια»

Καὶ γιὰ νὰ μὴ γελιέται ἡ ψυχὴ καὶ σφάλλει
δὲν ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὴν μιὰ ἴδια μὲ τὴν ἄλλη
Βιργινία Π. Εὐαγγελίδου

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Μελέτη επί του Καταργηθῆτω ὁ ἔρωτος.

Σπεύδω νὰ σας εἰδοποιήσω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν σκοπεύω ν' ἀποφανθῶ κατ' οὐδένα τρόπον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως· καὶ τοῦτο ὄχι διότι δὲν εἶμαι ἐρωτολόγος, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀπλούστερον λόγον ὅτι εἶμαι . . . γνωστικός ἄνθρωπος. Τρυτέστιν ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι δὲν φθάνει ἡ πτωχὴ μου γνωμὴ διὰ τὴν λύση τὸ ζήτημα, θεωρῶ ὅπως περιττὸν νὰ κουρασθῶ ἀσκόπως καὶ ἐπὶ ματαίῳ. Ὡς φρόνιμος λοιπὸν ἄνθρωπος κάμνω κάτι καλλίτερον: Προσκαλῶ δηλονότι εἰς συνεργασίαν ὅλους ἐν γένει τοὺς περιπλακέντας εἰς τὰ δίκτυα τῆς ψυχικῆς τρύτης ἐπιδημίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μᾶλλον ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸν ἔρωτα ἡλικία εἶνε ἡ νεανικὴ καὶ ἐπειδὴ αὕτη ταλαντεύεται μεταξὺ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου καὶ τριακοστῆς δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη ἔτους, ἐξαιτούμαι τὴν συμβουλὴν τῶν φώτων ὄλων τῶν τριακονταπενταετῶν ἀγάμων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὸ ζήτημα, βλέπετε, θὰ λυθῆ ἀμέσως καὶ ἀπλούστατα ὡς διὰ τοῦ suffrage universel.

Λοιπὸν, Κυραὶ καὶ Κύριοι, vox populi vox dei! Τί λέγετε; Καταργηθῆτω ἢ ὄχι;

— Δηλαδή . . . μὰ τὴν πίστιν μου δὲν πταίω ποσῶς ἐγὼ ἐὰν μὲν ἄνευ ἀπαντήσεως, ἀλλ' ὁ καταπραμένος ἐκείνος ὄρος, ὃν ἔσχον τὴν δρακόντειον σκληρότητα νὰ θέσω ἀνωτέρω, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι οὐδεὶς ἄγαμος; θνητὸς ἐτόλμησεν εἰσεῖτι νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὑπερέλπειον τοῦτο σημεῖον τοῦ ὕψους τῆς ζωῆς. Δὲν ὑπαινίττομαι ὑμᾶς, κυραὶ μου, ὧν ὁ λεπτεπίλεπτος ὀργανισμὸς βαρῶς φέρον τὴν αἰσχύνῃ τῆς ἀγαμίας, πᾶς μαραίνει προῶς καὶ σας φέρει εἰς τὸν τάφον κατὰ τὸν 22ον πάντοτε Μάιον τοῦ παρθενικοῦ σεληνοδρομίου, ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας, τοὺς βιαστικούς· πάντοτε ἄνδρας, οἵτινες, σῶναι καὶ καλά, ἐννοοῦν νὰ ἦνε νυμφευμένοι κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος.

Οὕτω λοιπὸν εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ δεχθῶ τὰς ὑπαρχούσας ἡδὴ ψήφους, ἧτοι τὴν τοῦ κ. Μοσχόπουλου καὶ τὴν τῆς Δεσποινίδος Πριβιζιώτου, ἂν καὶ ἡ τελευταία αὕτη εἶνε μακρὰν τῆς νομίμου

ἡλικίας, ἣν ἔχουμεν θεσπίσῃ ἀνωτέρω. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ ἐμὲ τὸν ἴδιον, δέχομαι τὴν . . . σύμπραξίν μου, δι' ἑλλειψίν κριτοῦ. Ἄλλως τε ὁ καθὲς γνωρίζει ὅτι οἱ νόμοι τίθενται ὑπὸ τοῦ νομοθέτου καὶ ὄχι διὰ τὸν νομοθέτην, ὅπως πᾶσα δίκαια ὑποτίθησιν ἰατρὸν ὀρίζοντα καὶ πελάτην πληρώνοντα τὰ ἐξοδά της. Δικασόμεν ἄρα τὸν ἔρωτα. Ἐχομεν πρὸς τοῦτο τὰς καταθέσεις τοῦ κ. Μοσχόπουλου καὶ τῆς Δεσποινίδος, τὴν μὲν ὡς κατηγορητήριον, τὴν δὲ ὡς ὑπεράστιον.

Μᾶς χρειάζεται τῶρα ὁ ἔρωτος. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν παρασίτων καὶ οὐδέποτε παρουσιάζεται αὐτοτελής, ἀλλ' ἀπάντοτε ὑπὸ μορφήν καρδίας πληγωμένης, καὶ σπλάγχων αἱμασσόντων καὶ στήθους φλεγόμενου, δίκην νόσου φυματιώδους φύσεως, ἀναλαμβάνω μετ' αὐταπαρνήσεως τὴν πρόσκαιρον φιλοξενίαν τοῦ κατηγορουμένου ἐν ἐμοὶ καὶ οὕτω καθίσταμαι δικαστὴς τῆς καρδίας μου, ὑπὸ τὴν ἀμερόληπτον προεδρίαν τῆς χριστιανικῆς μου συνειδήσεως.

Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ ἐρωτευμένος! Καὶ καὶ μὲν ὁ ἔρωτος μου εἶνε κάπως δονκιχωτείου φύσεως — ἀφ' οὗ εἶνε ὑποθετικός — εἶνε ὅμως πάντοτε ἔρωτος, ἀφ' οὗ ἡ παγκόσμιος ἐρωτικὴ ἐποποιία τὸν ἀναφέρει καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην. Ἄλλως τε δὲν ἤμπορῶ οὔτε ἐγὼ οὔτε κανεὶς ἄλλος νὰ ἐρωτευθῆ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, τοὺς ὁποίους ἐπενόησεν ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία, ὑφιστάμενος, ὡς ἄλλος Βουδδας χιλιάδας χιλιάδων μεταμορφώσεως ἔστω καὶ ψυχικᾶς! Τὸ κατὰ δύναμιν λοιπὸν.

Τῶρα ὑποθέτω ὅτι θεωροῦντές με κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ δαμονίου — ὑπὸ τὴν εὐφημον σημασίαν τῆς λέξεως βιβλαία — ἔχετε ἐξ ἀπαντος τὴν περιέργειαν νὰ σᾶς περιγράψω τὸν ἔρωτά μου. Λοιπὸν, κυραὶ καὶ κύριοι, ὁ ἔρωτος μου δὲν εἶνε ἀμφιβόλου γενετῆς, ὡς ὁ τοῦ Μυθολογικοῦ Συναξαρίου, ἐν ᾧ ἄλλοτε μὲν φέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς, ἄλλοτε τοῦ Ἑρμοῦ, ἄλλοτε τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ἄρεως συζυγίας καὶ ἄλλοτε ὡς αὐτογέννητος. Οὔτε εἶνε πολυτεχνίτης ὡς ὁ αὐτὸς μυθολογικός θεός, ὅστις φαίνεται ἐκτὸς ἄλλων συνδέων τὸν Ἀρμόδιον μετὰ τοῦ Ἀριστογείτονος, καὶ τὸν Δάμωνα μετὰ τοῦ Φιντίου. Οὐδὲν ἐκ τούτων! Ὁ ἔρωτος μου εἶνε ἀνθρωπινώτερος. Ἡ δουλειὰ του σύγκειται εἰς τὴν

ὑπόθαψιν τοῦ ἀμοιβαίου ἐκείνου ἀλληλοθαυμασμοῦ μεταξὺ ἄρρενος καὶ θήλεος, ἀλληλοθαυμασμοῦ ἐμπνέοντος τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας, ἧτις ἀποβλέπει πρὸς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἀνεκτιμητοῦ ἐκείνου θησαυροῦ, ὃν οἱ μὲν ποιηταὶ ἀγγέλον ἐκάλεσαν, οἱ δὲ πεζοὶ, ὡς πρακτικώτεροι σκορδόπιστη ἢ ἐργολάβου διαστέλλοντες τὰ γένη.

Οὕτω λοιπὸν εἶτε ὁ ἔρωτος εἶνε ἕλις τῶν ψυχῶν, εἶτε ἡ τέχνη τοῦ ἀρέσκειν, εἶτε ἐπίδειξις καλαισθησίας, εἶτε ψυχικὴ αὐτοκτονία, εἶτε πρηγορία τῆς ἀφανοῦς μεγαλοφυίας, εἶτε καιροσκοτώμα τῶν χρυσῶν τῆς νεότητος ἐτῶν, εἶτε φόρος αἵματος, εἶτε καθάρσιον . . . δηλαδή καθαρισμὸς τῶν αἰσθημάτων, εἶτε αἰσθητικὴ πολυτέλεια, εἶτε εὐλογία τοῦ Θεοῦ, εἶτε ἰδιοτέλεια τῆς ψυχῆς, εἶτε τύφλωσις τοῦ λογικοῦ, εἶτε μῆθη τῆς συνειδήσεως, εἶτε συμφωνία τῶν ὀρέξεων, εἶτε καρύκειμα τῆς ζωῆς, εἶτε ψυχικὴ ἠδονή, εἶτε θρησκεία τῆς νεότητος, εἶτε ἐπιζήτησις προτιμῆσεως, εἶτε ἐγωιστικὴ αὐταπάρνησις, εἶτε φαντασιοπληξία, εἶτε μονομανία, εἶτε ἀμοιβαία ἐκτίμησις, εἶτε ἀποτέλεσμα τῶν κυνικῶν καυμάτων, εἶτε κολοκύθια ἐστὸ πατερό, εἶνε πάντοτε κάτι τι, ψυχολογικόν τι φαινόμενον ὑπαγόμενον εἰς τὴν εἰδικότητα τῶν φρενολόγων. Καὶ φέρε σκεψώμεθα κατὰ πόσον εἶνε καταργητέα καὶ δὴ καταργήσιμος. Διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποστρέφηται κανεὶς τίποτε· ἀπαιτεῖται μᾶλλον ἡ δύναμις τοῦ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτοῦ Δικασόμεν ἄρα τὸν ἔρωτα!

Τὸν λόγον ἔσχε πρῶτος ὁ κ. Μοσχόπουλος ὡς ἐνάγων καὶ ἐν περιλήψει μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἀπλοῦν ἀποτέλεσμα τῶν κυνικῶν καυμάτων, εἶνε φαινόμενον παρουσιάζον τὰ συμπτώματα τῆς λύσεως, ὡς ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐν ᾗ ἀναπτύσσεται. Ἄρα εἶνε παθολογικὴ μᾶλλον κατάστασις, καθ' ἣν οἱ ὑπὸ ταύτης προσβεβλημένοι ἐπιρρίπτονται λυσσῶδως κατὰ τῶν ἀθῶων θυμάτων καὶ δάκνοντα αὐτὰ τοῖς μεταδίδουσι τὸ νόσημα καὶ τὰ καθιστώσιν ὁμοιοπαθῆ. Εἶτα δὲ ὡς ἄλλαι ἀράχαι τὰ περισφίγγουσιν ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν των καὶ τὰ ἀπομυζῶσι μέχρις ἐξαντλήσεως. Ἐξ οὗ τὰ μᾶλλον περιζήτητα θύματα τοῦ ἔρωτος εἶνε τὰ μᾶλλον λιπαρά . . . συνεκδοχικῶς. Ὁ ἔρωτος ἄρα εἶνε ἐπίφοβος μάστιγι καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνάξιος τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Καταργηθῆτω λοιπὸν ἔρωτος!

Κατόπιν ἔρχεται ἡ Δεσποινίς.

Ἦ! Αὕτη μᾶς λέγει πολλά, διότι φαίνεται γνωρίζουσα περισσότερα. Ἀντικρούει λοιπὸν τὸν κ. Μοσχόπουλον ἐν τῷ περὶ ἐκτιμῆσεως τοῦ θύματος ζητήματι. Τῶντι ὁ κ. Μοσχόπουλος, ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ὄρεξις ἔρχεται πολλάκις μετὰ τὸ φαγητόν, φρονεῖ ὅτι ἡ ἐκτίμησις τοῦ θύματος δὲν εἶνε ἀναγκαία πρὸ τῆς συλλήψεως αὐτοῦ. Ἄλλ' αὐτὸ μοὶ φαίνεται κάπως ῥιψοκίνδυνον . . . οικονομολογικῶς καὶ συμφωνῶ μὲ τὴν Δεσποινίδα, ἧτις τὸ θεωρεῖ καλὸν δι' ἣν ἐποχὴν ὁ ἔρωτος διείπετο ὑπ' ἑαυτοῦ. Σήμερον ὅμως ὅτε οὐχὶ πλέον ἡ τύχη, ἀλλ' Ἄργος τις πολυόμματος καὶ παρτεπόπητος, δηλαδή ἡ πενθερά, διέπει τὰ πάντα ἡ ἐκτίμησις δέον νὰ γίνηται καὶ γίνεται μετ' ἐπιστάσις. Ὅχι λοιπὸν στρογγύλην προίκα, ἀλλὰ καὶ κυβικὴν καὶ πυραμιδοειδῆ ἀκόμη καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν στερομετρικὴν ἐὰν φέρῃ ἐν τέρας, δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ τὴν ὀξυδέρκειαν τῶν πρὸς τὸν ἔρωτα ὀργώντων. Ὅρι εἶλε τις ἄρα νὰ ὑποβάλλῃ τὰ πράγματα εἰς ἐπισταμένην ἀνάλυσιν ὀγκομετρικὴν, ποσοτικὴν, ποιοτικὴν καὶ πρὸ πάντων . . . γουστολογικὴν. Σημειωτέον δὲ ὅτι δέον νὰ καταβῆται περισσοτέρα τις ἀκρίβεια περὶ τὸν τελευταῖον τοῦτον καθορισμὸν, ὡς μᾶλλον πολυπλοκὸν καὶ ἄνευ εὐθύνης διὰ τὸν ἐπιχειροῦντα. Καθ' ὅτι οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὸ de gustibus non est disputandum! Μόνον λοιπὸν κατόπιν τοιαύτης ἐνδελεχοῦς κατοπτέσεως τῶν πραγμάτων ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτηθῆται καὶ μόνον τότε εἶνε δυνατὴ ἡ ἐισχώρησις μίᾳς ψυχῆς εἰς δύο σώματα. Εἰς τοῦτο μάλιστα ἡ Δεσποινίς ἔχει καὶ ὑποστηρικτὰς — τίννας νομίζετε; — αὐτοὺς κυραὶ μου, τοὺς ἀγρίους, οἵτινες θέτοντες εἰς ἐνέργειαν τὸ εὐαγγελικὸν εἴσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, καταβροχθίζουσι τὸ ἑτερόν των ἡμισυ μετὰ θάνατον! Διὰ ταῦτα, συμπεραίνει ἡ Δεσποινίς, ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ λογαριάζῃ ἐπὶ πολὺ τὰς συνεπειὰς τῶν ἐρωτικῶν του ἐπιχειρήσεων καὶ νὰ ἐρωτηθῆται . . . γέρον. Οἱ ἔρωτες, λέγει, τῶν δεκαοκτῶ καὶ εἰκοσῶ ἀνοίξεων εἶνε ἐφήμεροι! Καὶ τῶντι ἐκτὸς τοῦ Molière καὶ τοῦ Hugo ἔχομεν μάρτυρα ἀκόμη τῆς σφοδρότητος τοῦ γηραλέου ἔρωτος καὶ τὸν ἡμέτερον Παντόπουλον, οὗ

τινος έναυλος; εισέτι άπηχει εις τὰ ὄτα πάντων ὁ περίφημος άφορισμός:

*Ὁ Θεός τά σε φυλάη
ἀπό έρωτα γρηᾶς!*

Ὅτι δὲ ὁ γεροντικός έρωσ εἶνε σφοδρότερο; τοῦ νεανικοῦ καὶ μᾶλλον έπαγωγός καὶ μεγαλεπήβολος άποδεικνύει πρόσφατον έτι γεγονός άναγραφέν έσχάτως έν τῷ *Ταχυδρόμῳ* καὶ έχον ὡς έξής: Σπουδαιότατον φαινόμενον συνεκίνησε καὶ έτάραξε τὸ χωρίον τῆς Σμύρνης Βουζᾶ. Γραῖα καὶ μήτηρ θυγατρὸς μελλονόμου, έρασθεῖσα τοῦ μνηστῆρος τῆς θυγατρὸς τῆς, νέου καὶ ὠραίου χωρικοῦ έκ Τράντα, ήκολούθησεν αὐτὸν εις Βουζᾶ, ένθι έπρόκειτο νὰ τελέσῃ τὸν γάμον των!

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι τὰ έπιχειρήματα τῆς Δεσποινίδος ύποστηρίζονται καὶ ὑπὸ τῶν γεγονότων. Ἄλλ' ή Δεσποινίς δέν σταματᾶ οὔτε έδῶ έννοῦσα νὰ προχωρήσῃ μέχρι τελείας έξοντώσεως τῶν θεωριῶν τοῦ αντίπαλου τῆς· προτείνει αὐτῷ νὰ θηλυκοποιηθῆ καὶ ὑπὸ τὴν νέαν του ταύτην φύσιν νὰ έξετάσῃ πάλιν τὰ πράγματα.

Τί θὰ έκαμες, τὸν έρωτᾶ, έάν ήσο κόρη; Ἡ έρώτησις βλέπετε εἶνε κεραυνοβόλος, ὃ δὲ κ. Μοσχόπουλος μὴ δυνάμενος άκόμη νὰ συνέλθῃ έκ τῆς ποτήσεως, έν ή περιέπεσεν, άργεὶ νὰ μᾶς άπαντήσῃ. Καὶ άγνοῶ τί θὰ άπήντα. Ἐγὼ ὁμως, έάν ήμην κόρη, δένθὰ ήνειχόμεν με κανένα τρόπον ν' άποθῶ γεροντοκόρη! Διότι τότε ποῦ ή εὐδαιμονία; ποῦ ή ποίησις; ποῦ δὲ αἱ φαῖδραι λαμπάδες; ποῦ δὲ οἱ κρότοι καὶ οἱ χοροὶ καὶ αἱ θαλαὶ καὶ αἱ πανηγύρεις; ποῦ οἱ στέφανοι καὶ τὰ συμπεθέρια; ποῦ ὃ τῆς συνοικίας θόρυβος καὶ τῶν λαδικῶν τὰ σχόλια καὶ τῶν θεατῶν αἱ εὐφημιαί; ποῦ οἱ κεκλημένοι φίλοι; ποῦ τὰ συμπόσια καὶ τὰ δειπνα; ποῦ ὃ τῶν κεκλημένων έσμὸς καὶ ὃ δι' ὅλης τῆς ήμέρας έκχεόμενος άκρατος καὶ αἱ ποικίλαι τῶν μαγείρων τέχναι καὶ οἱ τὰ πάντα με χάριν ποιοῦντες καὶ λέγοντες; Ἄχ! άνευ τοῦ έρωτος Νυξ άν ήν πάντα εκείνα καὶ ὄναρ καὶ ήμέρας γενομένης ήρανίσθη άνθη άν ήν έαρινά καὶ παρελθόντος τοῦ έαρος άπαντα κατεμαράνθη. σικι ήν καὶ παρέδραμε, καπνός ήν καὶ διελύθη· πομφόλυγες ήσαν καὶ διεράγησαν· άράχνη ήν καὶ διεσπάρθη! Μὰ τον Θεόν ή Δεσποινίς έχει δίκαιον! Καὶ με τὸ παραπάνω μάλιστα. Διὸ τὴν

δικαστικὴν ρήσιν έπᾶτωμεν, εύθαρσῶς έπιλέγοντες: Ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς καὶ τῆς συνειδήσεώς μου ὃ κατηγορούμενος εἶνε άθῶος! Σπεύδω λοιπὸν νὰ ξεφορτωθῶ ὅσον τὸ δυνατόν γρήγορα τὸν έν έμοὶ φιλοξενούμενον έρωτα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μὴ με ξεχάσῃ εις τὰ γεράματα.

Ἠγήσιππος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΑΠΛΟΝ ΗΧΟ

Τ' ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

O fiorellin di siepe all' ombra nato,
povere fiorellin, non conosciuto. . .
L. Stecchetti.

Ὁ άγριολούλουδα τοῦ κάμπου,
μέσ' 'στὸ φράχτη μοναχά
άσπκόνετε 'στὸν ήλιο
τὴν κορφή δειλά-δειλά.

Μέσα 'στ' άνανθα χορτάρια,
μέσ' 'στ' άγκάθια τὰ κακά
εἴστε έσεῖς κάποιο στολίδι,
ὃ άγριολούλουδα μικρά.

Ταπεινά κι' άθῶα λουλούδια,
μέσ' 'στὸν κάμπο τὸν πλατύ,
τάνθη άδιάντροπα ὡς σκορπίζου
μιὰ εὐωδιὰ μεθυστική.

Μὰ έσεῖς μὸνα μέσ' 'στὸ φράχτη
μοιάζετε με άθῶα καρδιά,
ποῦ κρατεῖ τὰ αἰσθήματά τῆς
ἀπ' τὸν κόσμον μυστικά.

Ἀθῆναι 1900.

Μαρίνος Σιγούρος

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ (Παράδοσις Ἰουδαϊκή)

Εἰς τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας, εἰς τὴν ήλιόλουστον έξοχὴν τῆς Ναζαρέτ, τὸ θεῖον Παιδίον έπαίξε με τοὺς μικροὺς του συντρόφους. Αἱ τρυφεραὶ του χεῖρες, πλήρεις άγαθότητος καὶ άγάπης, έπλαττον με τὸ ὕδωρ τοῦ ρυακίου καὶ τὴν γῆν τῶν ὄχθῶν του μικρᾶ πτηνά, τὰ ὅποια με τὰς πτέρυγας άνοικτάς, ήπλούντο επί τοῦ έδάφους. Φαρισαῖοί, τις διήρχετο εκείθεν.

— Τέκνα τῆς άμαρτίας! άνέκραξε, τί κάμνετε λοιπὸν σήμερον, ήμέραν Σαββάτου! Καὶ με τὸν άγροικὸν πόδα του έμελλε νὰ κατστρέψῃ τὰ πτηνά, ὅτε ὃ Ἰησοῦς, κροτήσας διὰ τῶν μικρῶν χειρῶν του, ένεψύχασε τὰ έξ άγγίλλου άγαπητά του κλλιτεχνήματα, τὰ ὅποια άμέσως έπέταξαν.

Αἱ χελιδόνες είχον γεννηθῆ! Με τὰς τεφρόχρους πτέρυγας των έφθασαν εις τὴν στέγην, ὑπὸ τὴν ὀποιαν έζη ὃ Ἰησοῦς καὶ με τὴν ίδίαν γῆν, έκ τῆς ὀποίας έπλάσθησαν κατεσκεύασαν εκεί τὴν φωλεάν των.

Αἱ χελιδόνες έξελεξαν οὕτω, πρὸς προφύλαξιν τῆς οἰκογενείας των, τὴν κατοικίαν τοῦ ανθρώπου, τοῦ φίλου των. Ζῶντιν εκεί έλευθερα, σεβόμεναι, άγαπώμεναι· ή παρουσία των φέρι εύτυχίαν.

Μετὰ πάροδον πολλῶν ετών, ὅτε τὸ θεῖον Παιδίον, άνδρωθέν καὶ καταδιωχθέν, έβάδισε πρὸς τὸν Γολγοθάν, αἱ δυστυχεῖς μικραὶ, τιθλιμμένα ήκολούθησαν τὸν εύεργέτην των, έκβάλλουσα, κατὰ μήκος τῆς ὁδοῦ ὀδνηρὰν λύπης κραυγῆν.

Ὁ Κύριος έμελλε ν' άποθάνῃ. . . Ἐπί τῆς πελιδνῆς του μορφῆς ριπαὶ αἵματος έρρεον μετὰ τῶν δακρῶν του. . .

Τότε αἱ χελιδόνες, πετώται έλαφρῶς ή μια μετὰ τὴν άλλην, άπέσπασαν ήρέμα, με τὸ ράμφος των, ἀπὸ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου τὰς άκάνθας, αἵτινες περιέβαλλον κεντῶσαι τὸ ὑπέροχον μέτωπον.

Ἄραι παρήλθον. . . Ἐν ὕστάτη κραυγῇ ὃ Ἐσταυρωμένος παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ οὐρανός έσκοτίσθη, ή γῆ έταράχθη, τὰ πτηνά έστέναξαν καὶ αἱ πτέρυγες των προσέλαβον τὸ ένδυμα τοῦ πένθους, ὅπερ έκτοτε δέν άφήκην ποτέ.

Μαρ. Σαριβαξεβάν

Χάλκη 18 Μαρτίου 1904

ΚΑΤΩ Ο ΚΟΡΣΕΣ

Κάτω ὃ Κορσές! έσαι έφιξής ή διάτορος κραυγή τῶν γενναίων άστῶν τῆς Ἀγγλικῆς πόλεως Leeds, οἵτινες συνηνώθησαν εις έν σώμα, τὸν κατὰ τοῦ *Στηθοδέσμου Σόνδεσμον*, επί τῷ σκοπῷ νὰ κατργήσῃσι τὴν χρῆσιν τοῦ προσθέτου τούτου θώρακος τῆς γυναικείας τουαλέττας.

Τὸ έπ' έμοὶ φρονῶ ὅτι, ὅσῳ γεννία καὶ έάν ὡσι τὰ έξοχα αὐτὰ τέκνα τῆς Ἀλβιῶνος, δέν θὰ έξέλθωσιν άβλαβῆ έκ τῆς άνίσου ταύτης πάλης τῆς ὕγεινῆς ἀφ' ένός τῆς άύστηρᾶς καὶ δυστρόπου καὶ μικρολόγου καὶ τῆς άμερίμνου καὶ φιλοσκόμμου φιλαρеткиά; έφ' έτέρου, ήτις χαίρει θουσιάζουσα τὴν ὕγειν εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν ὀργάνων τῆς ζωῆς, εἰς τὴν λεπτότητα τῆς ὀσφύος.

Ναί, άγαθὸί μου κύριοι, θὰ ήδύνασθε εύχερῶς νὰ καταρριψῆτε μυρίας προλήψεις έκ τῶν βαθύτατα έρριζωμένων εις τὰ πνεύματα τῶν ανθρώπων, θὰ ήδύνασθε νὰ άντρίψητε έκ βάθρων τὰ μᾶλλον κατανικτῶς θυμιαζόμενα είδωλα, θὰ κατεπνίγετε ἴσως άκινδύνως λέντας τῆς Νεμέας καὶ Λερναίης Ἰδρας πολυκεφάλους καὶ ὁμως ὅλοι οὗτοι οἱ άθλοὶ σας θὰ ήσαν παιδικὰ παίγνια πρὸ τοῦ θρασέος καὶ άσυλλήπτου καὶ άδικαιολογήτου καὶ ένοήτου άγῶνος νὰ πείθῃ τις μίαν μόνην γυναικᾶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ φείνηται χαρίεσσα, κομψή καὶ λιγυρά!

Σκεφθῆτέ το πρὸς στιγμὴν! Τὸ άφαιρεῖν τὸν στηθόδεσμον ἀπὸ τῆς έν ισχύϊ γυναικείας άμφιέσεως, δέν εἶνε ταύτὸν τῷ καταρριπτεῖν δι' ένός κτύπου τὴν θεμελιώδη άρχὴν τῆς κομψότητος, τὸν άκρογωνιαῖον λίθον, έφ' οὔ στηρίζεται ὅλη ή αἰσθητικὴ τῆς νεωτέρας τουαλέττας; Δέν εἶνε ἰσοδύναμον πρὸς τὸ έξαλείφειν διὰ παντός τὴν μάγον εἰκόνα τῆς γυναικῆς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος;

Δέν θὰ έχητε λοιπὸν νὰ αντιπαλαίστητε μόνον πρὸς τὰς γυναικας, τὰς συνησπ.σμένας εις έξημμένην καθ' ὅμων έπίθεσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ήμᾶς τοὺς άνδρας, τοὺς θαυμαστάς τῶν σχημάτων, τοὺς ένθέρμους καὶ άμεταπέιστους ἰπαδοὺς τῆς καλλονῆς τῆς έν ταις γραμμαῖς έκδηλουμένης. Θὰ παραστῆ ή άνάγκη νὰ άμυνθῆτε καθ' ὅλων τῶν νεανίσκων, τῶν ποιητῶν, τῶν έραστῶν καὶ ὄλων έν γένει τῶν έμβατευόντων εις τὰ ἰδανικά, έστω καὶ τὰ μᾶλλον κοῦφκ.

Ἄλλὰ δέν ένοεῖτε, κύριοι, ὅτι ένυπάρχει μια άρρητος ήδυπάθεια, μια άπόλαυσις μοναδική, μια χαρὰ έξαισιος, μονοῦ θεσπεσία έν τῇ άπαρνήσει τῶν πραγματικῶν πλειονεκτημάτων τῆς ὕγειας χάριν ὀλίγῳ μείζονος εύκινησίας καὶ κομψότητος εις τὸ παράστημα, χάριν μιᾶς πτυχῆς ὀλίγον καλο-

λιτεχνικωτέρας τῆς ἐσθῆτος ; Δὲν βλέπετε ὅτι εἰς ἐλαφρὸς πτεροὺς θροῦς δὲν πληροῦνται ἰσαξίως διὰ μικρῶν πόνων καὶ ὅτι τὸ μαρτύριον μικκύλου ποδός, φιλαρέσκως συνεσφιγμένου, ἐνηδόνως ὑφίσταται πᾶσα κωτὶλη γυνή ;

Ὡ ! τότε μάλιστα, καταπολεμήσατε τὸν στηθόδεσμον ! ἀλλὰ ἀναθεματίσατε συγχρόνως καὶ τὴν συρομένην πηχυαίαν οὐράν, ἀληθῆς σάρωθρον κονιορτοῦ βριθοτος μικροβίων, σπηλιτεύσατε τὸ ἐξωμον, τὸ γόνιμον εἰς βρογχίτιδα καὶ περιπνευμονίαν, ἐξορκίσατε ἀπὸ τῶν κομμωτηρίων τὰ χειρόκτια, τοὺς πέπλους, τὰ τρίχαπτα, τὰ ψιμμύθια, τὰ μῦρα καὶ ὄλον τὸν λατρευτόν, πλὴν καταχθόνιον μικρόκοσμον τοῦ καλλυντηρίου, δι' οὗ ἡ γυνὴ τῆς σήμερον κατέστη τὸ ἄθυρμα τῆς τέχνης καὶ ἡ τεχνητὴ πλαγγών, ἣν λατρεύομεν.

Α. Γ. Μαρπουτζόγλους

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν L. S.)

ΠΙΚΡΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Ρέει ὁ χρόνος κ' εἰς τὸν ροῦν του ἀενάως σύρει ὅ,τι λαμπρόν, ὠραῖον ἐν τῇ φύσει, κρημνίζων ἀπνῶς εἰς βαραθρῶδες χάος, μαραίνων τὴν νεότητα μόλις ἀνθήσῃ.

Ροφᾷ τὰ ἔτη, τὰ χρυσᾶ μας ἔτη, οἴμοι ! πίνων τὸ αἶμα τῆς σφριγώσης μας καρδίας καὶ ἡ πτωχὴ νὰ συγκοπῆ εἶναι ἐτοιμῆ, πάλλουσα εἰς ὀρίζοντα ἀνευ εὐδίας.

Πρὶν ὁ θνητὸς τοῦ βίου του τὸ ἔαρ ἴδῃ ἐστολισμένον μὲ τῆς ἥδους του τὰ ρόδα, αἴφνης ἐν ράπισμα ἢ συμφορᾷ τῶ δίδει καὶ τῶ συντρίβει ἐξ ἀρχῆς τὸν ἕνα πόδα.

Ἄν ποτε δ' ὄνειρον χρυσοῦν τὸν βαυκαλήσῃ πληθὺν θὰ ἴδῃ εἶτα ζοφερῶν ὀνείρων πρὶν μειδιάσῃ, δάκρυ καυστικὸν θὰ χύσῃ καὶ ἡ ζωὴ αὐτῆ θὰ τὸν χλευάσῃ εἴρων.

Εἶδον τὴν παιδικὴν μου φίλην χθές, ὡ φρίκη ! γραῖαν ρικνήν, ὠχράν, συντετριμμένην, εἶδον τὸν φίλον μου ἢ φθίσις νὰ τὸν τήκῃ, καὶ εἶδον καλλονὴν παρθένου νεκρωμένην.

Κ' ἐγώ, πρὶν ἔτι ψάλω τῆς χαρᾶς τὸ ἄσμα. φεῦ ! ὑπὸ λύπης κατέληφθην ἀνιάτου, βλέπω τοῦ γήρατος τὸ σκελετῶδες φάσμα κ' αἰσθάνομαι ἐγγὺς τὸ ρῖγος τοῦ θανάτου.

Πότε λοιπὸν θὰ ζήσωμεν ἐν ἀρμονίᾳ καὶ πότ' ἐκ τῶν βασάνων πάντων θὰ σωθῶμεν ; Ὑπάρχει ἄρα ἐδῶ κάτω εὐτυχία, ἢ μόνον ὅταν εἰς τὸν τάφον κοιμηθῶμεν ; ..

Ὡ ἦλιε χρυσέ, ἀστέρες, ὦ σελήνη ! ἀκτῖνας οἴκτου ρίψατ' ἐφ' ἡμῶν θολάς. Σεῖς λάμπετ' εἰς τὰ ὕψη κ' ἡ ζωὴ μας σβύνει κ' ἡχεῖ ἐκ θρήνων τοῦ κλαυθμῶνος ἢ κοιλάς.

Ἀχιλλεὺς Ταβουλάρης

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

I

Εἰς τὸ μέσον τοῦ μικροῦ χωρίου μου, εἰς μίαν παλαιὰν καὶ σχεδὸν καταρρέουσαν καλύβην, χρησιμεύουσαν ἄλλοτε εἰς ἀχυρῶνα μὲ τὴν καλαμίνην καὶ χαμηλὴν στέγην της καὶ τὸ μόνον παραθυράκι ἐκάθητο ἡ κυρὰ Γιώργαινα τοῦ Σταμάτη, γραῖα ἐξηκοντοῦτις, ρικνὴ καὶ κυφὴ μὲ τὸ τσεμπέρι της, τὸ καλύπτον ἐπὶ μακρὸν τὴν κατάλευκον μαδημένην κόμπην της, καὶ τὸ ἐφθαρμένον ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως καὶ ἐκ τῶν πολλῶν ἐμβαλωμάτων ποικιλλόμενον μάλλινον φουστάνι, τὸ ὁποῖον περιέβαλλε τὸ ζῶν αὐτὸ σκέλεθρον. Τὴν φυσιογνωμίαν της, ἣν δίνυλάκου ἔχνη σκληροῦ παρελθόντος, ἐφώτιζον ὠχραὶ ἀκτῖνες γλυκερᾶς ἐλπίδος, συγκρατούσης μετὰ τινος δυσκολίας τὴν πτωχὴν καὶ μαραμμένην ὑπαρξίν ἐν τῇ ζωῇ, εἶχεν υἱὸν εἰς τὰ ξένα, τὰ ὁποῖα τόσας πικρίας τὴν ἐπότισαν· ἔφυγε 13 ἐτῶν παλαγκαράκι καὶ τώρα θὰ ἦτο ἀνὴρ τριακοντούτης. Καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ Πέτρου της ἀπετέλει τὸ χρυσοῦν ὄνειρον δέκα ἐπτὰ ὁλῶν ἐτῶν διὰ τὴν ταλαίπωρον μητέρα. Ὁ

ρεμβασμὸς τῆς μητρὸς ἦτο ὁ αὐτὸς πάντοτε, γλυκὺς καὶ παυσίλυπος· ἡ ἐπάνοδος.

Ἐξημέρωνεν ἐνθυμούμαι Κυριακὴ, ἀλυσμόντος δι' ἐμὲ Κυριακὴ Ἰανουαρίου. Ὁ βορρᾶς ἐστροβίλιζε δαιμονιωδῶς τὰς ὀλίγας νιφάδας τῆς χιόνος, αἱ ὁποῖαι ἠωροῦντο ἀνωθεν τοῦ μεσημβρινοῦ χωρίου μου καὶ οἱ ἀπαισιοὶ μυκηθμοὶ του ἀντήχουν εἰς τὰς πέριξ χαράδρας ὡς ἀπομεμακρυσμένοι θρηνοὶ συγκεχυμένοι. Μεταξὺ τῶν θρήνων τῆς φύσεως διέκρινα ἐν μυρολόγι παραπονετικόν, διακοπτόμενον συχνὰ ἴσως ὑπὸ λυγμῶν, νὰ ἀντηχῆ ὑπὸ τὴν θαυδὴν γείτονα καλύβην.

Τὸ συννεφεὲς τῆς ὑποφαινομένης ἡ ἡμέρας, αἱ μαινόμεναι θορυβωδῶς πνοαὶ τοῦ βορρᾶ, τὸ μυρολόγι τὸ ἀκούμενον ἐκ τῆς καλύβης τῆς κυρᾶ—Γιώργαινας μὲ εἶχον βυθίσει εἰς ἀτελεύτητον μελαγχολίαν.

II

Δὲν ἠκούετο πλέον τὸ μυρολόγι . . . ἴσως ἀπέκαμεν ἡ ταλαίπωρος θρηνοῦσα . .

Οἱ πρῖνοι εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς οἰκίας μου ἐξέπεμπον ἀπειροπληθεῖς σπινθῆρας κροταλίζοντες καὶ προσῆλθον εὐχαρίστως εἰς τὴν τόσον προκλητικῶς σπινθηροβολοῦσαν ἐστίαν.

— Καλῶς τὰ μάτια σου τὰ δυό ! . . ἦτο ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν χαιρετισμὸν μου. Συνωμίλου ἡ θεία μου καὶ ἡ γείτων κυρὰ Γιώργαινα τοῦ Σταμάτη, καθισμένα ἐπὶ τῶν γονάτων περὶ τὴν ἐστίαν. Τί ἐζήτηε ἄρα γε τόσον πρῶτ' ; διηρωτώμην.

Ἄφ' οὗ ἀντήλλαξαν μερικὰ βλέμματα αἱ γραῖαι, ὑπεμφαίνοντα στενοχωρίαν διὰ τὴν παρουσίαν μου καὶ ἐπεκράτησε σιγὴ ἐπὶ τινος στιγμᾶς, ἠρώτησεν ἡ θεία συνδουλίζουσα τὴν πυράν·

— Τί θυμήθηκες πάλι, κυρὰ Γιώργαινα, κί' ἐστῆσες ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τὸ μυρολόγι Οἱ πεθαμένοι πῆγαν, νὰ σοῦ ζήσουν αὐτὰ ποῦ σ' ἄφηκε ὁ θεὸς καὶ νὰ δεχτῆς τὸν Πέτρο σου μὲ τὸ καλὸ καὶ γλήγορα !

— Νὰ ζήσουν καὶ σένα τὰ παιδάκια σου· καὶ τάνηψίδια σου—ἐθεώρησε καλὸν νὰ

προσθέσῃ καὶ τοὺς ἀνεψιούς διὰ τὴν παρουσίαν μου—Ἄς μὴ τὸν δεχτῶ 'ς τὸ χαρτὶ κί' εἶμαι εὐχαριστημένη.

Ἐστράφην καὶ εἶδα δύο δάκρυα βραδέως διολισθαίνοντα εἰς τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου της.

— Σπαράξου ἀπὸ τὸν τόπο σου ! Τί εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος ; Ἄς τὰ βουνὰ καὶ 'ς τὰ λαγκαδία, Θεέ μου ! ἐπανέλαβεν ἐντόνως ἡ θεία, ἐν ᾧ διὰ μιᾶς χειρονομίας τῆς δεξιᾶς ἐστελλε τὰς ἀπαισίους λέξεις εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκαδία καὶ διὰ τῆς ἄλλης ὤθησεν ἐλαφρῶς τὰ γόνατα τῆς κυρᾶ-Γεώργαινας μίπως τύχη ὦρα ἀχαμνή.

— Τί λές, μωρ' ἀδερφή, νοιώθω 'ς τὴν καρδιά μου νὰ πιθᾶ κάτι, 'σάν τότες ποῦ μοῦρθαν τὰ μαντάτα τοῦ νοικοκύρη . . . Τὰ ψάγια τῆς θάλασσας ποῦ μῶφαγαν τὸν ἄνδρα θὲν ἄχουν φάγει καὶ τὸ παιδάκι μου κί' ἐγὼ ἀκόμη τὸν καρτερῶ . . .

Διεκόπη ἡ ὁμιλία της ἐκ τρομώδους συγκινητικῆς φωνῆς.

— Τί σοῦ βάζει ὁ νοῦς τέτοια μέρα ! . . .

— Μοῦ εἶπες τί μοῦρθε κί' ἐστῆσα τὸ μυρολόγι ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ἄν ἤξευρες τί εἶδα 'ς τὸ ὄνειρό μου τώρα τὰ ξημερώματα ! . . .

— Τί εἶδες; πές το 'κί' ἐγὼ ξέρω κοιμᾶτι ἀπ' αὐτά.

Τὸ παιδί εἶναι δικό μας προσέθηκεν ἡ θεία ρίπτουσα θωπευτικὸν βλέμμα πρὸς ἐμέ.

— Γί' αὐτὸ κί' ἐγὼ ἦρθα ἴσια, ἴσια. Εἶπα: ἡ κυρὰ Δημήτραϊνα ξέρει ἀπ' αὐτά, θὰ πάω νὰ τὴν ρωτήσω. Εἶδα, ὦχ ! Θεέ μου, κόψε με ! εἶδα ἀ'ερφουλά μου, πῶς τὸ παιδί μου, ὁ Πέτρος μου εἶχε πεθάνει 'ς τὰ ξένα καὶ σάν πῶς βρέθικα κί' ἐγὼ ἐκεῖ. Ἦταν ντυμένος σάν νὰ γίνονταν γαμπρός. Φοροῦσε μιὰ φουστανέλλα ἄσπρη, ἄσπρη, μακρὰ μὲ ἀμέτρητα λιανκόλλια, κάλτσαις κεντησμέναις καὶ ἕνα ἀντερὶ κόκκινο μὲ χρυσᾶ. Σαπλωμένος σὲ μιὰ παληὰ καρσέλλα φαίνονταν σάν νὰ κοιμοῦνταν.

Ἐγὼ γυρισμένη ἀπάνω 'ς τὸ κεφάλι του,

πού τὸ φιλοῦσα γλυκὰ γλυκὰ καὶ χάρηδες
τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά του, τὸν ἐκλαίγα, τὸν
μυρολογούσα καὶ τοῦ ἴεγα. «Εὐὸ, ψυχὴ
μου, μὲ βάσταγες σὲ τοῦτον τὸν κόσμον
καὶ τώρα ἀπάνω σ' τὸν ἀνθὸ σὲ χάνω παι-
δάκι μου! θάρθῶ κοντὰ σου, Πέτρο μου, θὰ
παρμγγεῖλω τὸ μνήμά μου κοντὰ σ' τὸ ἐδικό
σου νὰ σέχω σ' τὴν ἀγκαλιά μου, ἀφ' οὗ
δέκα ἔφτα χρόνια ἢ μάνα δὲν σ' ἀγκάλιασε,
παιδάκι μου!

Καὶ τὸ διηγείτο μὲ τοιαύτην περιπάθειαν
μὲ τοιαύτην συγκίνησιν, μὲ τοιαύτην στορ-
γὴν, τὴν ὁποῖαν ἐφλέγε δεκαεπταετῆς ἀ-
ποχωρισμός, ὥστε ἐρρίγησα, ἐν δὲ δάκρυ-
μου ὀλόθερον ἐκυλίσθη ἐπὶ τῶν παιδικῶν
παρειῶν μου.

— «Ἄμ' τὸ ὄνειρό σου εἶναι καλὸ καὶ τῆς
Κυριακῆς τὸ ὄνειρο ὡς τὸ γιῶμα δέλοι, κι' ἂν
δέλη ὡς τὸ γιῶμα κι' ὄλην τὴν ἐβδομάδα.
Τὸν εἶδες πεθαμένον θὰ τὸν δῆς ζωντανόν!
Οὕτως ὡς ἄλλη Πυθία ἢ θεία ἐξήγει τοὺς
χρησμούς τῆς κυρὰ Γεώργαινας μὲ πολλὴν
πεποιθισιν καὶ ὀλίγην ὑπερηφάνειαν διὰ
τὸ χάρισμα αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐ-
κείνη.

— Ἀλήθεια! ἀδερφοῦλα μου! ἀλήθεια;
ὑπετραύλισεν ἢ δυστυχῆς μήτηρ τοῦ Πέ-
τρου, ἀτενίζουσα τὰ ἄτονα βλέμματά της,
τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην
σπινθηροβολοῦντα, πρὸς τὴν θεῖαν, ἐν' ᾧ
τὴν κατηφῆ ὄψιν ἐφαίδρυνον ἀκτῖνες χαρᾶς

— Τί ἀλήθεια! . . . κι' ἀλήθεια! . . . τῆς
Κυριακῆς τὸ ὄνειρο ὡς τὸ γιῶμα δέλοι . . .
αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος.

— Οὐχ. πού νὰ ζήσουν τὰ παιδάκια σου
καὶ τ' ἀνιψίδια σου, πού μου ἄλωσες τὴν
καρδιά, ἀδερφή. Καὶ ἔτσι εἶναι καλὸ τὸ ὄ-
νειρό μου; αἱ! εἶναι καλὸ τὸ ὄνειρό μου;

— Καλλίτερο δὲν γένεται. Καὶ δὲν χαι-
ρουσούν παρὰ κάθουσούν καὶ μυρολο-
γοῦσες;

— Πού ἤξερα ἢ καυμένη! ἐγὼ ὅπως κα-
τήνησα δὲν εἶμαι γιὰ τίποτε.

Καὶ ἀφ' οὗ νύχαριστισσεν ἐπανειλημμέ-
ως τὴν θεῖαν διὰ τὴν αἰσίαν ἐξήγησιν τοῦ
ὄνειρου της, ἐστήριξε τὰς τρεμούσας χεῖ-
ράς της καὶ ἠγέθη, ὑποβοηθουμένη ὑπὸ
τῆς θείας καὶ ἐφυγεν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Σπυριδῶν Οἰκονόμου

Οἱ ἔρωτες μίξ βραβευμένης καλλονῆς. Πρὸς τὴν νὰ
ἴναι μία γυνὴ ὡραία, ἐν δὲν ἀγαπᾶται δι' ἑαυτὴν; Ἰδὸ
ἢ θλιβερά περπέτει τῆς δεσποινίδος Κλοτίδης Δαλνύ,
αἰοῦσ' ἐν τῷ music-Hall, βραβευθείσης ἐν τινι διαγω-
νισμῷ καλλονῆς ἐσχάτως.

Ἀτρενομένη καὶ θαυμάζομένη ὑφ' ὄλων ἠδύνατο νὰ
διαγγῆ ὀνειρώδη ὑπαρξίν. Ἄλλ' ὑπὸ τὸ θεῖον στήθος της
ἐπαλλεν ἀσθενῆς γυναικεία καρδιά. Περιφρόνησε πάντας
καὶ πάντα καὶ ἠράσθη θερμότατα ἐνὸς μόνου: τοῦ Aug-
lio de Souza.

Ἄλλ' αὐτὴς ὀλιγώτερον ρομαντικὸς τῆς ἐρωμένης του,
σκεπτόμενος πολὺ πρακτικώτερον, ἐθεώρησε περιττὸν νὰ
χάνη τὸν πολυτίμον χρόνον του εἰς τὴν ἀνοστολίστον ἀρ-
γίαν τῶν ἐρωτῶν, καὶ μίαν ἡμέραν ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψίν
της, εἶπεν ἀνασφύρων ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν ἰσπα-
νιστὴ γειραμένην.

— Μετάφρασε με, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν
γαλλιστί· ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐνοήσω. Ἡ δεσποινὴς
Δαλνύ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ πράξῃ ἐκ τοῦ προχείρου, ἀλλ'
ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον διὰ
νὰ τὴν μεταφράσῃ γραπτῶς τῇ βοηθείᾳ λεζικῶν.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ διακαὴς ἐραστὴς ἀπαλλάσ-
σει ὄλους τοὺς σῦρτας ἀπὸ τοῦ βίβρου τῶν πολυτίμων κο-
σμημάτων τῆς Κλοτίδης, δι' ὧν πληροὶ τὰ θυλάκιά του
καὶ ἀπέργεται ἀκροποδητή.

Ὅτε ἡ δεσποινὴς Δαλνύ ἔλαβε γνῶσιν τοῦ πράγματος,
ἠγανάκτησε τόσοσὺν κατὰ τοῦ ἀθλοῦ, ὅστις τῇ ἐκλεψεν ἀ-
δάμαντας καὶ καρδίαν, ὥστε ἐσπευσε ν' ἀποταῖθ' πρὸς τὴν
ἀστυνομίαν.

Ὁ ἐναγόμενος συναντᾶται ἐν τῷ δικαστηρίῳ μὲ τὴν ἐ-
νάγουσαν.

— Τί λοιπόν; Δυστυχῆς! μὲ ἐνάγεις σύ, ἐμέ; . . .
μὲ νομίζεις λοιπὸν κλέπτῃν ἐμέ; τὸν Augelio σου, ὅστις
μόνην σὲ ἀγαπᾷ εἰς τὸν κόσμον; . . .

Καὶ εἰς τὰς ξηρὰς ἐπερωτήσεις τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἐ-
παναφέρει τὸν λόγον εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος, ἀπαντᾷ.

— Ἰδὸ τί τρέχει, κ. δικαστά· ἔκλεψα τὰ κοσμήματα
τῆς Κλοτίδης μόνον καὶ μόνον ἐξ ἔρωτος πρὸς αὐτήν. Ναι,
Κλοτίδη μου! μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη, τὸ εἰς ἐμὲ. Ἐκλεψα
τὰ κοσμήματα διὰ νὰ ὑπάγω εἰς Ἰσπανίαν καὶ παραλάβω
μεγάλην κληρονομίαν, ἣτις μοι ἀνήκει. Δὲν σοὶ τὸ εἶπα
διὰ νὰ σοὶ προξενήσω εὐάρεστον ἐκπληξίν. Ἄχ! ὑποξέρω
τόσα, Κλοτίδη μου! . . . χωρὶς νὰ σοὶ λέγω τίποτε! . . .

Καὶ ἡ ἐνάγουσα:

— Ἄ, ἀγαπητέ μου Augelio, εἶναι δι' αὐτό; Συγ-
γνώμην! . . . συγγνώμην διότι σὲ ὑπωπτεύθη διὰ μίαν
στιγμὴν! . . . σέ, ὅστις εἶσαι τόσοσὺν εὐγενῆς, τόσοσὺν ἀ-
θρῖς τοῦς τρόπους! . . . Σὲ ἀγαπᾷ, φίλατέ μου! ἔλθέ,
ἄς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ. Κύριε δικαστά, ἀποξέρω τὴν ἐγω-
γὴν μου.

Δυστυχῆς; ὁμως τὰ πράγματα δὲν διορθώθησαν ἀμέ-
σως; διότι ἄλλοι ἀνακρίται παρουσιάσθησαν προσθέτον-
τες μερικὰς ἐπερωτήσεις πρὸς τὸν ἀβ.ὸν ἐραστὴν, κατὰ τοῦ
ὁποῖου κκαὶ τινες γλώσσαί διετύπωσαν παράπονα δωμάτων
βδελυγμῶν. Ἄλλ' ὄλαι αὐτὰ ἔχουσι τὴν ἐξήγησιν των:

Ὁ ἀγαπητὸς Augelio πρὶν κλέψῃ τὴν Κλοτίδην ἐξ
ἔρωτος, τοῖθ' ὄπερ ἦτο ἴσχατον διάθετος, ἐπρόντισεν νὰ λη-
στεύσῃ ἄλλους πάλιν χάριν αὐτῆς καὶ ὠθόμενος ὑπὸ τῶν
ἔρωτός του.

Παλμύρα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Δραματικὸς θίασος Κόκκου καὶ Χριστοφορίδου

Η ΖΑΖΑ

Τὸ πολυπλόκον τοῦτο ἔργον τῆς νεωτέρας γαλλ. φλο-
λογίας, τὸ τοσαύτην συγκεντρώσαν προσοχὴν ἐν Εὐρώπῃ
ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανείσεώς του ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐπαίχθη
καὶ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας ὑπὸ τοῦ εὐ-
δοκιμητάτου ἡμῶν θιάσου. Ἐν αὐτῷ ἐξόχως διαπρέπει ἡ
πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου, κυρία Ἀνθίπη Κόκκου, λαμ-
βάνουσα τὸ πρόσωπον τῆς Ζαζᾶς, ὄπερ ἀπαιτεῖ μεγάλην
λεπτότητα ὑποκριτικῆς τέχνης. Οὐχ ἦττον καὶ ἡ κυρία
Ἐλένη Χέλμη ὡς Ἀνναίς, καὶ ὁ κ. Χέλμης ὡς Κα-
σκάρ, καὶ ὁ κ. Ν. Κόκκος ὡς Βερνάρδος, λίαν ἐπιτυχῶς
παίζουσι τὰ ὀκτετα μέρη. Ἡ κ. Ἀνθίπη Κόκκου κατα-
φαίνεται ἠθοποιὸς ἀξίας, ἣτις ἄλλως τε, νεαρωτάτη ἐτι
τὴν ἡλικίαν, ἔχει εὐρύ πρὸς αὐτῆς τὸ καλλιτεχνικὸν μέλλον,
εἰς ὃ τῇ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας πλήρη εὐδοκίμησιν καὶ ἀ-
φθόνους δάφνας. Ἡ Ζαζᾶ εἶναι ἔργον θίγον λίαν ἐπιτυχῶς
λεπτὰ τινε κοινωνικὰ προβλήματα μεγάλου πράγματι
ἐνδιαφέροντος, καταλήγον εἰς κοινωνικώτατα ἠθικὰ συμ-
περάσματα, ἐπομένως δὲ ἀπαιτοῦν ἀνάγνυσιν εὐρείαν καὶ λε-
πτομερῆ, ἣν αὐτὸ ὁ χρόνος αὐτὸ ὁ γῶρος ἐπιτρέπει ἡμῖν
ἐήμερον. Οὐχ ἦττον ἴσως ποτὲ ἐπανθλωμεν λεπτομερέ-
τερον ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων. Ἐπὶ τούτοις
συγχαίρομεν ὀλόκληρον τὸν θίασον ἐπὶ ταῖς ἐπιτυχίαις
ἃς ὄσημέραι κατάγει διὰ τῶν καλλιτεχνικῶν ἐspe-
ρίδων του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Διὰ λέξεις Μαρίας Πίπιζα. Συρροὴ πολλοῦ καὶ ἐκλε-
κτοῦ πλήθους τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 21ης ἐκπνέοντος ἐτίμησε τὴν
ἐν τῷ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγῳ διὰ λέξιν τῆς ἐξ Ἰσπανῶν πα-
ρεπιδημοῦσας εὐδοκίμου ποιητρίδας καὶ ἀγαπητῆς ἡμῶν συ-
νεργάτιδος κ. Μαρίας Πίπιζα. Ἡ κ. Μάρια Πίπιζα διὰ
τῆς ἐν πεζῷ λόγῳ διαλέξεως αὐτῆς περὶ τῆς ἀρχιτεκτονι-
κῆς, γλυπτικῆς, μουσικῆς καὶ ποιήσεως ἐπέσπεσε τὴν
προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου, διὰ σαφοῦς, γλαφυροῦ καὶ ἀν-
θηροῦ βίου; ἐκθεσε συνοπτικὴν ἀνασκοπὴν περὶ τοῦ ἀνά-
τοῦς αἰῶνας ἐξελίξεως τῆς τέχνης. Εἶτα διὰ τῆς ἀπαγ-
γελίας τριῶν ἐκ τῶν λαμπρῶν ποιημάτων της ἐνεθουσί-
ασεν ἀληθῶς τὸ ἀκροατήριον, ὄπερ μετὰ τὴν λήξιν ἐκείστου
ποιήματος ἐξέσπε εἰς ζωηρὰ χειροκροτήματα.

Ἐξ αὐτῶν τὸ πρῶτον δε Μονόλογος τῆς Ἡοῦς ὡς
καὶ τὸ δεύτερον ε-Οχι γὰ μὲ, γὰ Σένα, ἀποπνέουσι
πλήθρες γλυκεράτου λυρισμοῦ θερμὸν καὶ εὐγενὲς ἐρωτικὸν
πάθος. Τὸ δὲ τρίτον αὐτὸ ὄμμα τῆς τέχνης ὡραία ἐ-
πίσης ἐμπνευσίς, ἐπισπᾷ ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀ-
κροατοῦ ἢ ἀναγνώστου. Διὰ αἱ δάφνας τῆς γενικῆς ἐπι-
δοκιμασίας καὶ τῶν θερμῶν συγχαρητηρίων ἀμέριστι ἐ-
πίστεψαν τὴν ἀπόδοσιν ποιητρίαν, εἰς ταῦτα δὲ προσθέτομεν
ἐγκαρδίως καὶ τὰ ἡμέτερα.

Ψυχιατρικὴ καὶ νευρολογικὴ ἐπιθεώρησις. Μη-
καῖον ἐπιστημονικὸν περιοδικόν. Ἀρχισυντάκτης καὶ διευ-
θυντῆς Σ. Γ. Βλαδιανὸς νευρολόγος καὶ ψυχίατρος. Ἔ-
τις Β'. Φεβρουάριος 1904. Τεύχος ΣΤ. Περιεχόμενα:
Herbert Spencer μετ' εἰκόνας. — Δελτίον. Ἀναίρεσις
δύο παραδόσεων περὶ νευρικῶν νοσημάτων (ὑπὸ Σ. Γ. Βλα-
διανοῦ). — Κλινικὴ φρενικῶν. Διαφορικὴ διάγνωσις νευ-
ρασθενείας καὶ γεν. παραλυσίας (Σ. Γ. Βλαδιανοῦ). —
Φυσιολογικὴ ψυχολογία (ὑπὸ Herbert Spencer). — Ἡ-
λεκτροθεραπεία. Νωτιαία παράλυσις τῶν παιδῶν (ὑπὸ
Albert uell). — Ἱστορία τῆς ψυχιατρικῆς. Περὶ τῆς καθ'
ὑπνοῦς μαντικῆς κατ' Ἀριστοτέλη (ὑπὸ Σ. Γ. Βλαδιαν-
οῦ). — Ἀναλύσεις Bibliographie der aelcohol und
der alcoholismne von Abderhalden Φοβοπάθεια (ὑπὸ
Εὐθ. Β. Βραδουκᾶ.) Βιβλιογραφία.

ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΔΟΥ
καὶ **ΕΜΜ. ΤΑΒΑΝΙΔΟΥ**
αἱ «**ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ**»
Ἡμερολόγιον τοῦ 1904
ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Πλήρες λιμπρᾶς καὶ ἀφθόνου ὕλης σοβαρῆς τε καὶ τερ-
πνῆς, προκυπτούσης ἀπὸ διεκπερῶν καλῶν ἐκ τῶν ἐν-
τιθῶν, τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλεχοῦ, ἐξεδόθη καὶ διανε-
μήθη τῇ πασίγνωστον καὶ τοσοῦτω πολυζήτητον ἀπαντα-
χοῦ ἡμερολόγιον αἱ **ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ** ὡς δηλοῖ ὁ κάτωθι πίναξ
τῶν περιεχόμενων αὐτοῦ. Προσέτι κωμίζεται ὑπὸ πλείστον
προσωπογραφίαν πολλῶν συνεργητῶν, καὶ ἄλλων εἰκόνων.
ἐν αἷς ἐξέχει ἡ τῆς Α. Β. τοῦ Πρεβ. του τῆς Ἑλ-
λάδος κ. Ι. Γρυπάρη, εἰς ὃν καὶ εἶναι ἀριερωμένον τὸ
ἔργον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀφιέρωσις; Πασχάλιον, Χρονολογία, Ἐκλείψας, Ἐορ-
ταὶ Μωάμεθ. Γενέθλ. Ἀναρρ. Ἡγίου Μηρολόγιον. — Νέον
Ἡμερολόγιον (ὑπὸ Στίλπωνος Πιττακῆ). Τὸ δράμα τῆς ψυ-
χῆς Ἡ κωμῶδία τῆς ψυχῆς, Ἀνέβα, ποιήμα. (ὑπὸ Στ.
Μαρτζώκη, Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ, (ὑπὸ Ἐλένης
Λάμαρη). Φθινοπωρινὸν ποιήμα (ὑπὸ Ι. Πολέμη). Τὸ θα-
ζύγιον, διήγ. (ὑπὸ Κλ. Βασαρδάνη). Ἐκ τῆς Ἰφιγενείας ἐν
Αἰδίᾳ (ὑπὸ Κερν. Πρεβεζιώτου). Τὸ ἔργον τοῦ Ριχάρδου
Βί νερ (ὑπὸ Νικηφ. Μοσχουλίτη). Ἡ δόξα, Ἐνα ἡμέ-
ρωμα, Τὰ λουλούδια, Εἰς τοὺς ἀραβῶνας Κορνηλίας Πρε-
βεζιώτου καὶ Ἐμμανουὴλ Ταβανιώτου, ποιήματα (ὑπὸ Στ.
Σπεράντζα. Τὸ δασκλοπάζαρον (ὑπὸ Ἀντ. Παπ.) Ἀτέ-
λεωτα τὰ κύματα, Ὅταν θὰ πέφτουσε τὰ φύλλα, ποιήματα
(ὑπὸ Στ. Μυρωμένου) Ὁ ἀπαισιόδοξος. (ὑπὸ Γ. Κατζίδι-
κι.) Ἀστέρια κόρη, Τὰ μάτια σου, ποιήματα (ὑπὸ Ι. Κ.
Στεφανῆ). Σικιγράφημα, (ὑπὸ Βιτοργίας Εὐαγγελίδου). Μέ-
νανδρος καὶ Γλυκερά, (ὑπὸ Ι. Χαριστιάδου). Ἐλλη Γ. Σου-
ρῆ, καὶ Ν. Μοσχουτῆ (ὑπὸ Γ. Σουρῆ). Ἡ ἀπόφασις τοῦ Διός,
διήγ. henrgk Sienkeuy (ὑπὸ Κλ. Βασαρδάνη.) Κλωνάρι

πασγαλήας, ποίημα (ὕπὸ Μ. Σεϊζάνη.) Ἐπίκλησις, (ὕπὸ Κορν. Πρεβεζιώτου) Τῶν ἀνδρῶν τὰ γένηα (ὕπὸ Ν. Βασιλειάδου.) Ψυχὴ, πεταλοῦδα, Γιασεμιά, ποιήματα (ὕπὸ Ἑλένης, Λάμαρη.) Ἡ Παναγία μὲ τὰ κεράσια, διήγ. (ὕπὸ Παλμύρας.) Τὸ ψυχροάββατο, ποίημα (ὕπὸ Γ. Στρατήγη.) Ὁ ἐπίγειος Παράδεισος, (ὕπὸ Ἰωρδ. Καρολίδου.) Ὁ δὴμ- πλῆτος, ποίημα (ὕπὸ Ἄλυσ.) Τὸ δνειρον τῶ τυροῦδ, διήγ. ὑπὸ Θεοδ. Κυπραίου.) Ἐστὶ καράβε, Ἰσοδούλλα, ποιήματα ὑπὸ Μαρίκας Πίπιζα.) Ἡ μοναχὴ τῆς Πάρου, (ὕπὸ Σεβαστῆ; Καλλιπερίη.) Λυγαριά. Τὸ Τραγοῦδι τῆς γωνίας, ποιήματα ὑπὸ Μαρίκας Φιλιππίδου. Πρὸς τὴν Ἰ- ἀνθην, (ὕπὸ Κορν. Πρεβεζιώτου.) Λίθη ποίημα, (ὕπὸ Ἑ- λένης Σβέρωνου.) Ὁ μωρὸς ἔχθρος, (ὕπὸ Ν. Γεωροπού- λου.) Ἡ εὐτυχία, ποίημα (ὕπὸ Γ. Ἀποστολίδου.) Ὁ πο- ὄδοντος, διήγ. (ὕπὸ Ἡγησίππου.) Ἐστὶν Ἐθναλοῦλά μου, Ἐστὶν Ἐλεονώρα Καμπᾶ: ποιήματα ὑπὸ Κλ. Βασαράκι. Τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, (ὕπὸ Ἀγλαίας Πρεβεζιώτου.) Ἐστὸν ὄρανον, ποίημα (ὕπὸ Αἰμιλίας Κούρτελη.) Ὁ πάλικος, διήγ. ὑπὸ Σπορ. Οἰκονόμου.) Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ποί- ημα (ὕπὸ Χρ. Συμβουλίδου.) Δορυφόρος ὠραῖου πλανήτου, διήγ. ὑπὸ Μελοπρόμητης Φωτιάδου. Ἄνοιξις, ποίημα (ὕπὸ Ἄλεξ. Φωτιάδου.) Σ' ἀγρὰ συνάντησις, (ὕπὸ Ἄλεξ. Μαρ- πουτζόγλου.) Ἡ οἰκογένεια Humbert (ὕπὸ Ἐμμ. Τα- βανιώτου.)

Εἰκόνες

Ἡ Α. Ε. ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπά- ρης. Στ. Μαρτζώκης, Ἑλένη Σ. Λάμαρη, Κλεάνθης Βασαράκις, ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Στυλ. Σπεράντζας, Φιλοκτήτης, Βιργιλία Εὐαγγελίδου, ὁ Ἀπόλλων τοῦ Bel- vedere, Γ. Σουφῆς, Μιλτ. Σεϊζάνης, Διευθ. τῆς Ἄρ- μονίας, Ἰορδάνης Καρολίδης, Δημ. Νικολαΐδης, Διευθ. τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», Σπορ. Καραγιαννίδης, Διευθ. τῆς «Νέας Ἐφημερίδος», Γ. Βέλλης, Δι- ευθ. τοῦ «Ταχυδρόμου», Γρ. Καρύδης, Διευθ. τῆς «Βυζαντινῆς», Δ. Σαφρονιάδης, Διευθ. τῆς «Κων- πόλεως» Ν. Γενναρόπουλος, Δωρικὸς χιτῶν, δι- πλοῖς μετὰ χιτῶνος, Καρυῆτις τοῦ Ἐρεχθίδου, ἀρχαῖα σκιαδία, ἀρχαῖα τριχοκομήσεις, Δ. Βικέλας, Σπ. Οἰ- κονόμου, Θηρεσία Οὐμβέρ, Φρειδερίκος Οὐμβέρ, Αἰμιλίας Δωρινιάκ, Ρωμαῖος Δωρινιάκ, Μαρία Δωρινιάκ. (πρὸς δε καὶ πλεῖστοι γελιογραφίαι.)

Τὸ τεύχος τιμᾶται Ἄδειον Ἐνταῦθα Γρ. ἀργυρ 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6, ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 1, 1/2. Χρυσόδετον μετὰ καλλιτεχν. ἐξώφυλλον, Ἐνταῦθα Γρ. ἀργ. 8, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 9, ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 2, Χρυσόδετον Ἐνταῦθα Γρ. ἀργ. 12, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 13, ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 3.

Εὐρίσκειται μόνον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Βοσπορίδος.»

Παρθενωγενεῖον Ὀροδοῦ Κοινότητος Πέραν.

Ἰπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιώτου τοῦ Οἴκου- μενικοῦ Πατριάρχου καὶ παρόντων τῶν Α. Ε. τῶν πρε- σβευτῶν τῆς Ἑλλάδος Ρωσίας, πλείστον διαπρεπῶν μελῶν τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωρίας καὶ ἀπείρου συρροῆς πλήθους ἐ- γένετο τῇ 21ῃ ἐκπνέοντος ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων καὶ ἡ ἐπίδοσις τῶν ἀπολυτηρίων εἰς τὰς ἀποριτώσας μαθητριάς τοῦ Κ. Παρθενωγενεῖου τῆς Ὀροδοῦ Κοινότητος Πέραν, τοῦ ἀπὸ τοσούτων ἐτῶν δευθυομένου ὑπὸ τῆς σεβαστῆς κυρίας Ἑλένης Καλογερά. Ἡ τελετὴ διεξήχθη μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς συνήθως ἐπιβλητικότητος ἐφ' ᾧ καὶ ἀπονέμωμεν τὰ θεριὰ ἡμῶν συγχαρητήρια.

Μαυρίκιος Ἀλλατίνη

Δεινὸν τραῦμα εἰς τὰ καιριώτατα πλῆξαν τὴν ἐν Θεσ- σαλονικῇ ἐρίτιμον οἰκογένειαν Ἀλλατίνη, ἐπιδύονον ἔσχε τὸν ἀντίκτυπον καὶ ἐν τῇ κοινωρίᾳ τῆς πόλεως ταύτης ἐν ἣ ἴσως περιφανῆς ἀπὸ μακρῶν χρόνων ὑπῆρξεν ἡ δρᾶ- σις τοῦ μεγατίμου οἴκου, ὡς καὶ ἐν τῶ ἔξω ἑλλητισμῶ, ἀ- πανταχοῦ τοῦ οὐραίου ἦτο τόσῳ εὐφύμῳ γνωστὸν τὸ ὄ- νομα τοῦτο. Ὁ προσφύγιος υἱὸς τῆς οἰκογενείας, Μαυρίκιος, 28ετῆς μόλις πρὸς τριετίας νυμφευθεὶς, ὑπέκυψε πρὸς τινῶν ἡμερῶν εἰς τὸ ἀμείλικτον τοῦ θανάτου δρέπανον, εἰς βαθὺ καὶ ἀνήκεστον βυθίσις ἄλγος νεαρῶν καὶ εὐγενεστάτην σύ- ζυγον, ἧς ἀπέτελει τὸ πολυφίλητον χάρμα, καὶ οἰκογένειαν δόλην, ἧς ἦτο τὸ πολύτιμον σέινωμα. Ἡ «Βοσπορίς» συμμετέχουσα τοῦ κινουῦ πένθους ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς πο- λιτίμου ὑπάρξεως, συνενῶν τὰ θεριὰ αὐτῆς συλλυπητή- ρια μετὰ τῶν ἀπέριτων τοιούτων πευφθέντων πρὸς τὴν ἐ- ρίτιμον χήραν καὶ τοὺς λοιποὺς ἀκείους, εὐχόμενη αὐτῆς παραμυθίαν ἐν τῇ θλίψει των.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι εἰς τὸν νεαρὸν καὶ συμπαθέστατον ἀρχιτέκτονα κύριον Μιλτιάδην Μυριδην ἀνεμῆθη ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως τὸ χρυ- σοῦν μετάλλιον τῆς παιδείας, συγχαίροντες ὅθεν τῶ φερέλ- πιδι τούτῳ ἐπιστήμῳ εὐχόμεθα αὐτῶ καὶ ἀνωτέραν προαγωγὴν. Ι. Κ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἡ κ Ν'· πάντοτε κοκέττα παρὰ τὴν ἀξιοσέβαστον ἡλι- κίαν τῆς, δὲν ἀπολαύει πολλῶν συμπαθειῶν παρὰ τοῦ γαμ- βροῦ τῆς, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ οὐοῦ μὲν ἀπὸ τινῶν μηνῶν.

— Ποιὰ τουαλέττα μου μὲ πηγαινὶ καλλίτερα, ἀγα- πητέ μου Κωστάκη; τὸν ἐρωτᾷ μίαν ἡμέραν.

— Ἀγαπητὴ μαμά, ἡ ταξιδιωτικὴ . . .

Ὁ Ἀγαθόπουλος γράφων ἐπιστολὴν πρὸς ἕνα φίλον του, ἐπισυνάπτει ἐν ὑστερογράφῳ:

Ἐπειδὴ αἱ ἐπιστολαὶ χάνονται ἐνίοτε εἰς τὸ ταχυδρο- μεῖον, ἐν δὲν λάβῃς τὴν παρούσαν ἐντὸς 48 ὥρῶν, γρά- ψε μοι ἀμέσως διὰ νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς τύχης τῆς.

Τύπος Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΤΑΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ, Κορυσοῦ-Σάν ἀριθ. 3

**Εἰς τὸ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, δίοπτρα, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένης σηναγωνισμῶν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀν- δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα- φηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος, καλλιθεσία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.